

ע"פ 4213/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 4213/15 - א'

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
בנצרת בתפ"ח 21208-02-14 שניתן ביום 3.5.2015
על ידי כב' הנשיא ד"ר א' אברהם, כב' סג"נ ב' ארבל
וכב' השופט י' אברהם

תאריך הישיבה: ו' בתמוז התשע"ה (23.6.2015)

בשם המבקש: עו"ד ג'מאל זנגריה
בשם המשיבה: עו"ד אושרה פטל-רוזנברג

החלטה

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט י' אברהם בהסכמת כב' הנשיא ד"ר
א' אברהם וסגן הנשיא ב' ארבל) בגדרו נגזרו על המבקש עונשי מאסר בפועל לתקופה של שלוש שנים וחצי (בניכוי
כשבעה חדשי מעצרו), מאסר מותנה לתקופה של שנתיים ותשלום פיצוי בסך של 20,000 למתלוננת.

1. המבקש הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של אינוס ומעשה סדום (שני מקרים). בכתב האישום נאמר שהמבקש ביצע את העבירות הנזכרות כלפי מי שהיתה אז רעייתו (להלן: המתלוננת). בקצרה ייאמר, כי נישואי המתלוננת והנאשם ידעו עליות ומורדות. לאחר שעזבה את המבקש ועברה להתגורר עם ילדיהם המשותפים בבית אחותה, שבה המתלוננת, לבקשת המבקש, לביתם המשותף. עם זאת, המתלוננת הבהירה למבקש כי בכוונתה להיפרד ממנו. למחרת, המבקש, אשר לן בבית גיסו, שב לבית המשפחה והתעמת עם המתלוננת על רקע דבריה כי חדלה לטבול במקווה. המבקש, שרגז על דברי המתלוננת, תפס אותה בכוח והסיר מעליה את בגדיה התחתונים חרף התנגדותה. המבקש השכיב את המתלוננת בכוח על מיטתם וכיסה את פניה בכרית וזאת כדי להשתיק את קריאתה לעזרה. המבקש אף סגר את חלון החדר כדי שזעקתה לעזרה לא תשמע. נקבע, כי נוכח התנהגותו האלימה של המבקש, המתלוננת נתקפה בפחד ועל רקע זה נעתרה ואמרה לו שתקיים עמו יחסי מין.

בגזר הדין מיום 3.5.2015 הוטלו על המבקש העונשים הנזכרים - מאסר בפועל לתקופה של שלוש שנים וחצי, מאסר מותנה ותשלום פיצוי למתלוננת. בית משפט קמא עיכב את ביצוע גזר הדין עד ליום 14.6.2015. כעולה מהבקשה, עובר ליום 14.6.2015 פנה המבקש לבית משפט קמא בבקשה נוספת לעיכוב ביצוע עונשו, אך בקשה זו נדחתה והמבקש התייצב לתחילת ריצוי מאסרו במועד.

2. המבקש הגיש ערעור על פסק דינו של בית משפט קמא ובצדו בקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין. כמפורט לעיל, המבקש החל לרצות את עונש המאסר ביום 14.6.2015. בבקשתו טוען המבקש, כי סיכויי הערעור - שהוגש גם על הכרעת הדין - הם טובים, וכי אם בקשתו זו לא תתקבל לא ניתן יהיה להשיב את המצב לקדמותו ובכך ייגרם לו נזק ועוול כבד.

לענין סיכויי הערעור מפנה המבקש להודעת הערעור. טענתו המרכזית של המבקש בערעורו היא כי יחסי המין שקיימו המתלוננת והמבקש היו בהסכמה, והראיות עליהן ביסס בית משפט קמא את הרשעתו הן נסיבתיות (מעבר לעדות המתלוננת). בתוך כך, המבקש תוקף את מהימנות המתלוננת ומצביע על סתירות בעדותה וכן על מניעה להעליל עליו. המבקש מערער לחלופין גם על גזר דינו וטוען, בין היתר, כי לא היה מקום להטיל עליו עונש מאסר לתקופה כה ארוכה בהתחשב, בין היתר, בגילו (המבקש הוא בן 51 שנים), בעברו הנקי ותרומתו לחיי המשפחה והקהילה. המבקש מפנה גם לעמדת המתלוננת, שבקשה מבית משפט קמא שלא ימצה עם המבקש את הדין וטוען כי הוא נמצא במצב נפשי קשה. לבסוף טוען המבקש, כי עונשו חורג ממתחם העונש ההולם בנסיבות.

בדיון בבקשה נטען כי אין לזקוף לחובת המבקש, לענין עיכוב הביצוע, את העובדה שכבר החל בריצוי העונש, זאת כיוון שבית משפט קמא לא עיכב ביצוע למלוא פרק הזמן שבמהלכו זכאי המבקש להגיש ערעור. בא-כוח המבקש טען כי עניינו של מרשו פחות חמור מעניינו של משה קצב, הן מבחינת היקף המעשים שביסוד ההרשעה הן מבחינת משך תקופת המאסר, אשר עונשו עוכב בבית משפט זה (ע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת ישראל (18.5.2011)). הודגשו עמדת המתלוננת, עברו הנקי של המבקש והעובדה שהיה משוחרר במהלך תקופה ממושכת בעת ניהול ההליך, לרבות לאחר ההרשעה וגזר הדין, ולא נרשמה לחובת המבקש כל הפרה של תנאי השחרור. הודגש כי הערעור מתייחס גם לעצם ההרשעה, כשהמבקש עומד בתוקף על חפותו, ויש למנוע מצב שהמבקש ירצה את עונשו, ולו חלקו, כאשר קיים סיכוי שיזוכה.

3. המשיבה מתנגדת לבקשה. נטען כי על פי פסיקתו של בית משפט זה יש משמעות לכך שהמערער החל בריצוי

המאסר, שכן "משהחל נאשם לרצות עונש מאסר שנגזר עליו, נדרשים טעמים מיוחדים כדי להצדיק את קטיעת מהלכו של ריצוי העונש" (ע"פ 8605/04 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.2004)). ראו עוד: ע"פ 746/14 ימר נ' מדינת ישראל (8.6.2014). עוד נטען כי סיכויי הערעור אינם גבוהים שכן בית המשפט המחוזי ביסס את הכרעתו, במידה רבה, על קבלת עדות המתלוננת שנמצאה מהימנה ועל דחיית עדות המבקש, שלא נמצא מהימן. בנוסף נמצאו חיזוקים של ממש לגרסת המתלוננת לפיה יחסי המין לא היו בהסכמה, כאשר שאלת ההסכמה היוותה את עיקר המחלוקת. המשיבה היפנתה גם לאורך תקופת המאסר וטענה כי לא קיים חשש ממשי לפיו המבקש יסיים את ריצוי עונשו, או מרביתו, בטרם יישמע הערעור.

4. איני רואה לנכון להיעתר לבקשה.

אין צורך לשוב ולמנות את השיקולים המדריכים את בית המשפט בדונו בבקשות לעיכוב ביצוע עונש מאסר, שכן הדברים ידועים. במקרה דנא פועלים לחובת המבקש שורה של נתונים:

מדובר בתקופת מאסר ממושכת יחסית, כשאורך תקופת המאסר מהווה שיקול חשוב בהחלטה האם לעכב את ביצועו של עונש מאסר אם לאו. כאשר תקופת המאסר נשוא הערעור אינה קצרה, קטן החשש כי המבקש יסיים לרצות את עונשו או ירצה את חלקו העיקרי בטרם תמוצה זכות הערעור שלו, ולפיכך אין הצדקה לעכב את עונש המאסר. בנוסף, מבלי לקבוע עמדה נחרצת, נראה כי המשימה הניצבת בפני המבקש בערעורו על הכרעת הדין אינה קלה. מדובר בקביעות עובדתיות מובהקות, הנשענות, בין היתר, על ממצאי מהימנות, אך גם על ראיות נוספות, שאומצו פה אחד על-ידי שלושת חברי המותב בבית משפט קמא. בכך טמון השוני העיקרי מעניין קצב הנ"ל, בגדרו עורר הערעור שאלות משפטיות אחדות, מה גם שאין לחדד כי הפרשה האמורה יוצאת דופן מבחינות רבות וקיים קושי להסיק ממנה לעניינם של מערערים אחרים. בקשר עם הערעור על חומרת העונש, אני מתקשה להניח כי קיימים סיכויים של ממש להפחתה משמעותית במשך תקופת המאסר. מעבר לכך – אין להמעיט ממשקלו של העקרון שלפיו ראוי שמי שנדון לתקופת מאסר ממשיית יחל בריצוי עונשו סמוך ככל הניתן למועד מתן גזר דינו. זאת, כיוון שלנידון לא עומדת עוד חזקת החפות לאחר שהורשע בדין ונכח האינטרס הנעוץ באכיפה אפקטיבית של הדין הפלילי ובהרתעת עבריינים פוטנציאליים. לעיתים נוסף לכך החשש מפני מסוכנותו של הנידון, אך גם אם לא קיים חשש אמיתי בעניין זה, יש משקל לשיקולים האחרים.

לפיכך אין בידי לקבל את הבקשה לעיכוב ביצוע עונשו של המבקש, אשר החל בריצויו עוד בטרם הוגשה הבקשה דנא.

ניתנה היום, ז' בתמוז התשע"ה (24.6.2015).

ש ו פ ט